

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
ĐỘC LẬP.TỰ DO.HẠNH PHÚC.

TỜ TƯỜNG TRÌNH

Trích yếu: V/v Dân oan tin đồ PGHH khiếu kiện và bị đàn áp.

Kính gửi:

-Văn Phòng Thanh Tra Chính phủ.

-Bộ Trưởng Bộ Công An.

Đồng kính gửi:

-Tổng Lãnh Sự Quán Hoa Kỳ(VietNam, Thành phố Hồ Chí Minh)

Kính thưa quý Ngài,

Chúng tôi ký tên dưới đây là: Bùi Thị Nữ sinh năm 1943 và các con là Trần Thị Thúy, Trần Thị Diễm, Trần Thanh Tuấn, cùng là tin đồ PGHH truyền thống, cùng ngụ tại ấp Long Thái, xã Long Khánh B, huyện Hồng Ngự tỉnh Đồng Tháp, xin tường trình đến quý Ngài nỗi bức xúc đớn đau sau đây:

Nguyên trước đây tôi Bùi Thị Nữ, có sở hữu và đang canh tác trên thửa đất 20ha tọa lạc tại xã Phú Hiệp, huyện Tam Nông Đồng Tháp, đến năm 1982 chính quyền huyện Tam Nông cưỡng chiếm phần đất này và chia nhau sử dụng cho đến nay. Năm 1992, sau khi chồng tôi qua đời, gia đình lâm vào hoàn cảnh bế tắc, không phương sinh sống, tôi có khiếu nại để đòi lại phần đất này để gia đình chúng tôi canh tác tiếp tục cho các con tôi học hành vì chúng còn nhỏ dại. Chẳng những không được hoàn trả mà tai họa khác lại ụp chụp xuống đầu dân đen chúng tôi, 1.700m² đất thổ cư của chúng tôi lại bị quy hoạch làm khu Thị tứ, với giá đền bù quá bất hợp lý trong khi giá bán ra lại quá cao để sinh lợi. Hiện tại gia đình chúng tôi chỉ còn vốn vèn một nền nhà chưa được 30m² và một cái ao nuôi cá cũng chừng 50m². Sức khỏe của tôi càng ngày càng suy kiệt, bệnh tật thường xuyên không tiền thang thuốc, nên tôi đã ủy quyền cho con tôi là Trần Thị Thúy thay tôi tiếp tục vụ kiện đòi đất để sinh nhai.

Trong suốt thời gian theo đuổi vụ kiện này (chẳng riêng gì gia đình tôi mà còn có cả số đông bà con địa phương, cùng cảnh ngộ), tôi và các con tôi đã phải trải qua biết bao cảnh ngộ kinh hoàng, mà không ai có thể tưởng tượng được trong một thời đại văn minh, công bằng xã hội như lời kêu gọi của Đảng và Nhà nước pháp quyền, lại có thể tồn tại những hành vi côn đồ, bạo lực nhằm đe dọa những người dân thấp cổ bé miệng như chúng tôi. Điển hình như:

-Tôi Bùi Thị Nữ một lão bà bệnh hoạn gần 70 tuổi, trong lúc đi vệ sinh bị ném đá trúng ngực ngã quỵ xống khiến bệnh tình càng thêm trầm trọng vào lúc 10 giờ ngày 9/3/2010. Trong khi đi tìm thầy chạy thuốc lại bị công an đeo bám bằng 4 chiếc xe mang biển số: 66L8-4728, 66L2-6213, 66M2-4875 và 66N9-2177. Một trong 4 xe đó đâm thẳng vào xe do con tôi là Trần Thanh Tuấn lái, làm mẹ con tôi té xuống đường gây thêm

thương tích rồi ung dung bỏ chạy. Người dân địa phương lo giúp đỡ cho mẹ con tôi, chuyện xảy ra vào ngày 15/5/2010.

- Với sự ủy quyền của tôi, con gái lớn là Trần Thị Thúy, suốt từ năm 1992 đến nay vẫn tiếp tục khiếu kiện, đã gõ cửa không biết là bao nhiêu cơ quan nhà nước, từ Huyện, Tỉnh và cả Trung Ương... Ngày 24/7/2005 con tôi đã "đội sớ" đến tận nhà Ngài Tổng Bí Thư Nông Đức Mạnh. Sau khi nhận đơn Ngài Tổng Bí Thư nói để Thủ Tướng Nguyễn Tấn Dũng giải quyết vào ngày 26/7/2005. Khi con tôi Trần Thị Thúy và một số bà con cùng tham gia khiếu kiện đến tại vườn hoa Mai Xuân Thưởng để chờ giải quyết, thì bất ngờ Công An mặc sắc phục ập đến báo vây và bắt tất cả mà không hề cho biết vì lý do gì! Quá uất ức nên cô Nàng Bình Thanh ngụ tại phường 26 thành phố HCM đã tự tử trong nhà vệ sinh của Công An, buộc lòng Công An phải thả tất cả những người dân khiếu kiện ra ngoài. Con gái tôi cùng bà con lại tiếp tục đến kêu cứu các cơ quan trung ương khác. Ngày 4/12/2005 gặp trực tiếp Ông Hoài, Chủ Nhiệm Văn Phòng Chính Phủ trong chuyến công tác tại tỉnh Đồng Tháp, sau khi nhận đơn ông hẹn tuần sau lên giải quyết và có cho con tôi số điện thoại để liên lạc. Thế nhưng tất cả đều bật vô âm tín! Đến ngày 24/12 âm lịch 2005 có ông Muôn Công an an ninh cùng với ông Xuân tự nhận là Tham Mưu cho Ủy Ban Nhân Dân Tỉnh Đồng Tháp đến nhà tôi, ông Muôn nói: "Ráng qua Tết sẽ giải quyết thỏa đáng". Bây giờ là năm 2010 nhưng lời hứa của các cấp chính quyền chỉ là những cái bánh vẽ mà thôi. Hậu quả là sau nhiều lần đội đơn đi khiếu kiện từ Tỉnh cho đến Trung Ương, chẳng những con gái lớn tôi là Trần Thị Thúy mà luôn cả 2 đứa em là Trần Thị Diễm, Trần Thanh Tuấn luôn bị đe dọa và hành hung!

Trần Thị Diễm thì vào lúc 9 giờ 55 phút, ngày 13/3/2010 Phó Công an xã Phạm Văn Tùng và một số Công An viên chặn xe lục xét rồi sau đó lấy xe mà không có lý do, xe mang biển số 67H6-0363. Gia đình thì bị canh gác, phong tỏa gây khó khăn cho bắt taxi đến nhà. Lúc 8 giờ 30 sáng ngày 5/5/2010 một công an tự chạy xe mang biển số 67K1-4969 chạy theo chặn con tôi nơi vắng vẻ đâm đá túi bụi và giật tiền sách trong đó có số tiền 12.767.500đ là tiền con tôi mang đi trả nợ cho người ta, hẳn còn hàm dọa "nếu mày không nhận lãnh tiền bồi thường thì lần sau tao tại a-xit cho mày đui mù tàn đời luôn". Vụ việc này con tôi có báo với cơ quan lãnh đạo Công an tỉnh Đồng Tháp cho đến nay vẫn im lặng như không có gì!

Trần Thanh Tuấn, con trai tôi cũng không thoát khỏi sự khủng bố từ thể xác cho đến tinh thần, muốn đi làm thuê cũng bị Công an gây khó khăn và không nơi nào dám thuê mướn. Còn một cái ao để nuôi cá giống cũng không dám ngũ giữ, kẻ thù ác luôn rình rập để sát hại. Vào lúc 10 giờ đêm 30/8/2007, đang đêm có một người tay cầm cái máy (loại dao nhọn như lưỡi lê có cán dài) đi xâm thẳng vào chỗ con tôi nằm ngũ làm cháu hốt hoảng la lên và bỏ chạy. Đến sáng ra thì mất một điện thoại cầm tay hiệu Nokia đời 6233 và số tiền mới bán cá giống ban chiều 3.750.000đ...

Kính thưa quý Ngài,

Qua một vài sự việc trong rất nhiều sự việc phức tạp khác nêu trên, chúng tôi thấy rằng:

1/ Chính quyền công khai cường chiếm phần đất ruộng đang canh tác của người dân, khốn cùng mẹ góa con côi, để chia nhau sử dụng mà chẳng có một đền bù thỏa đáng nào. Mặc dù là một dân đen, ngu muội nhưng chúng tôi tin chắc là không có một chủ

trương chính sách nào của Nhà nước lại tàn độc như vậy, nên chúng tôi tiếp tục khiếu kiện cho đến ngày hôm nay!

2./Chúng tôi cũng tin tưởng rằng Nhà nước cũng không bao giờ "đuổi cùng giết tận" người dân nghèo khó, dốt nát như chúng tôi, để đến đời tước đoạt luôn 1.700m² đất thổ cư cuối cùng với giá đền bù rẻ mạt để đem bán nên sinh lợi với giá cao hơn hàng mấy chục lần. Người dân đòi hỏi công bằng hợp lý thì trừ đập, bắt bớ, hành hung khủng bố. Đời sống vật chất thì đã như vậy, thậm chí sinh hoạt tín ngưỡng tâm linh cũng cùng chịu chung cảnh chà đạp chẳng chút xót thương. Gia đình chúng tôi là tín đồ của Tôn Giáo Phật Giáo Hòa Hảo, nhiều đồng đạo lui tới thăm hỏi cũng đều bị Chánh quyền khó dễ hãm hại, sinh hoạt cúng bái cũng luôn gặp phiền lụy. Kêu cứu đến các cấp lãnh đạo đoàn thể tôn giáo của mình thì họ cùng một lượt với chánh quyền. Lòng tin càng ngày càng suy sụp.

Hôm nay, một lần nữa gia đình chúng tôi gửi đến quý Ngài Tờ Tường Trình này, ngưỡng mong quý Ngài soi sáng đèn trời, minh xét cho người dân đen chúng tôi, giúp cho chúng tôi còn có cơ hội sống còn. Chúng tôi vẫn còn hy vọng vào sự sáng suốt, vào sự công bằng, vào lương tri nhân loại của quý Ngài lãnh đạo Nhà nước Việt Nam, cùng các Ngài Lãnh Sự Quán Hoa Kỳ Tại Việt Nam, hãy cứu giúp chúng tôi trên cả hai mặt đời sống vật chất xã hội cùng với đời sống tâm linh! Chúng tôi nguyện đời đời phụng hành theo giáo pháp PGHH, nhân đây chúng tôi cực lực phân đối các cấp lãnh đạo đoàn thể tôn giáo PGHH, hãy ngừng ngay việc phá dỡ Chùa Thầy. Chúng tôi quyết tâm bảo vệ Chùa Thầy dù phải trả một giá đắt...

Gia đình chúng tôi chân thành tri ân đến quý Ngài lãnh đạo.

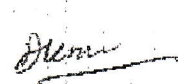
Đồng Tháp, ngày 15 tháng 7 năm 2010.

Người Tường Trình

Bùi Thị Nở

Trần Thị Diễm

Trần Thanh Tuấn

